

[Udenrigsministeren]

dets rolle og funktion er blevet nærmere defineret.

Drøftelserne om forslaget har vist, at medlemslandene kan samles om en i generelle vendinger udformet erklæring om, at Det europæiske Råd skal udstikke de generelle politiske retningslinjer for samarbejdet, og jeg vil gerne slå fast, at der fortsat er enighed om, at procedurerne, der er fastlagt i Fællesskabets traktater, skal overholdes, såfremt Det europæiske Råd tager stilling til spørgsmål under Fællesskabets kompetence. Dette kom også klart til udtryk på Det europæiske Råds møde i juni 1977 i London.

Med hensyn til de institutionelle rammer for henholdsvis Fællesskaberne og det europæiske politiske samarbejde, EPS, synes der at være enighed om en præcisering af den praksis, der har udviklet sig i de seneste par år, og det betyder, at der ikke har været tilslutning til tanken om at oprette et fælles råd for samarbejdet under Fællesskabet og EPS. Der er enighed om en bedre koordination og en bedre tilrettelæggelse af samarbejde i de to forskellige fora, men det må klart ske under iagttagelse af de for hvert samarbejde gældende regler, og det betyder, at Ministerrådet tager stilling, når det drejer sig om Fællesskabsspørgsmål, og de ti's udenrigsministre tager stilling, når det drejer sig om det europæiske politiske samarbejde.

Et fremtrædende punkt har været spørgsmålet om Luxembourgforliget, og det vil sige vetoret i alle vitale spørgsmål. Nogle medlemslande finder, at en afstemning i alle tilfælde skal udsættes, såfremt et medlemsland påberåber sig vitale interesser, og Danmark hører til denne gruppe af lande. Andre er enige i dette grundsynspunkt, men mener, at der bør kunne tilføjes visse præciseringer og fortolkninger med hensyn til, hvornår vitale interesser er på spil. En tredje gruppe af lande finder, at en afstemning kun bør udsættes én gang, og at påberåbelse af vitale interesser bør ledsages af en skriftlig begrundelse. Endelig er der en fjerde gruppe af lande, der mener, at traktatens afstemningsregler i alle tilfælde bør benyttes.

Men der er intet nyt i, at medlemslandene er uenige om dette spørgsmål. Det bærende element i Luxembourgforliget var jo netop, at man var enige om at være uenige, men samtidig forsætte samarbejdet, og jeg vil gerne gøre det klart, at der ikke kan påregnes

dansk tilslutning til en tekst eller en fremgangsmåde, som tilsidesætter Luxembourgforliget.

Der er ingen tvivl om, at forslagsstillerne til Genscher-Colombo-planen har ønsket en øget indflydelse til Europa-Parlamentet. Det fremgår tydeligt af forslaget, der netop indeholder en række tanker om, hvordan dette hensyn kan tilgodeses inden for rammerne af det eksisterende traktatgrundlag.

Der er heller ingen tvivl om, at en række andre medlemslande ikke er villige til at tildele Europa-Parlamentet øget indflydelse. Drøftelserne har klart vist, at samtlige medlemslande erkender behovet for en bedre dialog mellem Råd og Parlament, og der er ingen grund til at skjule, at samarbejdet mellem institutionerne i lang tid har været præget af manglende gensidig forståelse og hensyntagen. Europa-Parlamentet har fremsat krav om øgede beføjelser og øget indflydelse, og disse krav har ofte været af en sådan karakter, at Rådet har fundet dem urealistiske.

Rådet har dog på sin side næppe fuldt ud erkendt behovet for at finde en meningsfuld rolle for Europa-Parlamentet.

De vigtigste udestående spørgsmål, hvorom der fortsat er uenighed mellem medlemslandene, drejer sig om en udvidelse af anvendelsesområdet for den samrådsprocedure, der blev aftalt i marts 1975, om inddragelse af Europa-Parlamentet ved udnævnelse af Kommissionens formand og endelig om udvidet høringsadgang for Europa-Parlamentet.

På foranledning af en række medlemslande, herunder Danmark, er der til det oprindelige tysk-italienske forslag nu føjet et afsnit om samarbejdets indholdsmæssige del. Dette afsnit vedrører de økonomiske og valutariske spørgsmål, den frie samhandel med industrivarer samt landbrugspolitikken. Den tekst, hvorom der synes at kunne opnås enighed, er af en forholdsvis generel karakter.

Der er nok nogle, der kan huske, at det oprindelige forslag tilsyneladende sigtede på en ændring af grundlag og form for det europæiske politiske samarbejde, EPS, i retning af en egentlig formalisering. Men enhver tendens i denne retning er nu forladt i den foreliggende tekst. Der er således enighed om, at EPS fortsat skal være baseret på den såkaldte Londonrapport, der i 1981 føjede sig til Københavnsrapporten af 1973 og Luxembourgrapporten fra 1970, der lagde grundla-